OSB-İMES İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı ***- Aralık 2013

Geleceğimiz ve haklarımız için

birleşelim, mücadele edelim, kazanalım!

2014 yılına bir dizi saldırılarla giriyoruz. Sermaye hükümeti bir kez daha patronlara hizmet ederken biz işçi ve emekçilere kölece çalışma koşullarını dayatıyor. Kıdem tazminatının kaldırılması başta olmak üzere kiralık işçi uygulamaları, özel istihdam büroları, esnek üretimin ve taşeronluk sisteminin genel çalışma biçimi haline getirilmesi gibi uygulamalarla güvencesiz ve geleceksiz bir yaşam bizlere reva görülüyor. Bizler bu sömürü çarkları arasında her geçen gün biraz daha fazla ezilirken patronlar ise sermayelerine sermaye katıyorlar.

Elbette saldırılar sadece mevcut haklarımızın gasp edilmesiyle sınırlı kalmıyor. Asgari ücret adı altında bizlere azami sefaleti dayatıyorlar. 2014 yılı asgari ücret için öngördükleri yüzde 3+3 zam oranıyla adeta bizlerle dalga geçiyorlar. Birde çıkıp pişkince asgari ücretin yüksek olduğunu dile getiriyorlar.

Yine 2014 yılı için oluşturulan devlet bütçesinden biz işçi ve emekçilerin payına düşen sadece ve sadece artan vergiler oluyor. Ama sermaye sınıfına teşvikler, vergi afları ve özelleştirmeler yoluyla bütçeden her türlü kaynak aktarılıyor. Eğitime, sağlığa ve diğer temel kamusal hizmetlere ise kaynak yok denilerek bütçeden ayrılan pay her yıl daha da kısıtlanıyor.

Silahlanmaya, baskı aygıtlarına, cezaevlerine gelince örtülü örtüsüz bütçeden her türlü ödenek ayrılıyor.

Gelir dağılımındaki uçurum, servet ve sefalet kutuplaşması ise gittikçe derinleşiyor. Bizler bu koşullar altında her gün biraz daha yoksulluğa ve yoksunluğa mahkûm edilirken yeni yeni milyar dolar zenginleri türüyor.

Fakat bizlere dayatılan bu esaret koşullarının asıl nedeni de biz işçi ve emekçilerin dağınıklığından, yalnızlığından ve örgütsüzlüğünden ileri geliyor. Bugün hali hazırda tek örgütlülüğümüz olan sendikaların başına çöreklenen sendika bürokratları da buraları birer mücadele örgütü olmaktan çıkartıp kendileri için adeta gelir kapısı olarak görüyorlar. Bu yüzden de saldırılar ne kadar kapsamlı ve ağır olursa olsun sendikalardan dişe dokunur bir itiraz gelmiyor, etkili bir mücadele ortaya konmuyor.

Bu tablo biz işçi ve emekçilerin kaderi olmamakla birlikte bizlere düşen görev ve sorumlulukların önemini gösteriyor. Şunu hiç bir zaman unutmamalıyız ki bizler izin vermedikçe bu saldırılar hayat bulamaz. Çünkü bizler üretmezsek hayat da işlemez. Fakat bunun için her şeyden önce bu gerçeğin farkına bizler varmalıyız. Artık farklılıklarımızı ayrılıklarımızın gerekçesi yapmak yerine onları zenginliğimiz olarak kabul etmeli ve ortak sınıfsal kimliğimiz, çıkarlarımız temelinde yan yana gelebilmeliyiz.

Tüm sanayi havzalarında bir araya gelmemizi sağlayacak bu türden zeminler; birlikler, platformlar oluşturmalıyız. Elbette bu tür birliktelikler ilmik ilmik öreceğimiz çabalarla kurulabilecek, zamanla yayılacaktır. Fakat bu yolda öncelikli sorumluluk şüphesiz ki sınıf bilinçli öncü işçilere düşmektedir. Bu tür birlikteliklerin kuruluşunda ve giderek işçilerin daha geniş kesimlerine ulaşılmasında esas yükü öncü işçilerin omuzlaması gerekmektedir.

Ümraniye'den Sancaktepe'ye, Samandıra'dan Sultanbeyli'ne kadar oldukça geniş bir alana yayılmış olan bölgemizde de bizleri bir araya getirecek böylesi bir birlik ihtiyacı önümüzde durmaktadır. Birliğimizle sermayenin merkezi saldırılarından fabrika ve işyerlerinde karşılaştığımız sorunlara, sendikal örgütlenme mücadelelerinden hak mücadelelerine kadar ortak sorunlar ve çıkarlarımızı tartışabilecek ve nasıl bir mücadele yöntemi izleyeceğimizi karar vereceğiz. Patronlar karşısında yalnız olmadığımızı birleşerek direnerek ve mücadele ederek kazanabileceğimizi göreceğiz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İnsanca yaşayabilecek, vergiden muaf asgari ücret için mücadeleye!

Yine bir senaryo ile karşı karşıyayız. Bizim hiç bir söz yetkimizin olmadığı Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplanarak bizim adımıza 2014 yılı asgari ücret belirlemesi yapacaklar. Yine bir senaryo diyoruz, çünkü komisyon toplanmadan önce asgari ücrete yapılacak zam belirlenmişti. Yüzde 3 gibi bir zammı bize layık görenler, formalite olarak toplanan komisyonla birlikte zam oranı ancak yüzde 3,5 veya 4 yapacaktır. Ayrıca tespit komisyonu ardından zamın daha aşağı çekilme olasılığı da vardır!

Peki, asgari ücret tespit komisyonu kimlerden oluşuyor? 5 işçi, 5 işveren, 5 devlet yetkilisi olmak üzere 15 kişiden oluşuyor. İşçileri temsilen Türk-İş, patronları temsilen TİSK toplantılara katılıyor. Sermaye devletinin ve hükümetin arka bahçesi olan Türk –İş'in biz işçileri temsil etme olanağı bulunmamaktadır. Sadece sermaye devletinin biz işçilere " bakın size de söz hakkı veriyoruz" demek için yaptıkları oyundan başka bir şey değildir.

Asgari ücret belirlenirken fabrikalarımızda tüm işçileri kapsayan toplantıların yapılması söz, yetki, kararın buralardan alınması en doğru olanıdır. Bize sefalet ücretini reva gören patronları temsil eden sermaye devleti, patronlara nefes aldıran kararlar alınması için çaba sarf eder. Bunun bilinciyle biz işçiler bizim adımıza laf ebeliği yapanlara ve yaşamımızı belirleyenlere karşı mücadele etmeli, kendi yaşam hakkımız için fabrika fabrika sınıf mücadelesini yüksetmeliyiz.

Uzun çalışma saatlerine ve ağır çalışma koşullarında her türlü haktan yoksun bir şekilde çalıştırılıyoruz. Fabrika çarklarında her ay yüzlercemiz iş cinayetlerine kurban gidiyor. Sosyal yaşamızın "s" sini bile hatırlamazken, eşimize, dostumuza ve çocuklarımıza özlem duyuyoruz. Bize hiçbir yaşam hakkı tanımayan sermaye düzeni ayrıca bizi sefalet ücretine mahkûm ederek, kan emiciliğini sürdürüyor.

Bakıyoruz, ulaşıma, suya, elektiriğe, doğalgaza, yiyeceklere, giyeceklere kısacası yaşamımızı sürdürmek için gerekli olan her şeye yüzde 50 ile yüzde 100'e varan zamlar yapılırken asgari ücrete yüzde 3 oranı yeterli görünüyor.

Şöyle bir gerçek daha var ki; sözde bizi temsil eden milletvekilleri 20 milyara varan ücretler alırken biz işçiler 803 TL alıyoruz. Aradaki uçurum farkını hesaplamak bile zor geliyor.

Bizim gözümüzün içine baka baka alay edenlere karşı insanca yaşayabilecek asgari ücret için mücadeleyi büyütmekten başka çaremiz yok!

Seçimlere aylar kala düzen partileri yalan vaatlerini sıralamaya başladı;

Çözüm seçimde değil örgütlü mücadelede!

Yeni bir seçim dönemine daha girmiş bulunuyoruz. 30 Mart 2014'de yerel seçimler yapılacak. Düzen partilerinin tümü erken bir tarihte seçim hazırlıklarına başladılar. Bugünlerde yapılan aday tanıtım toplantılarıyla seçim startı resmen verilmiş oluyor.

Seçim dönemleri yerel veya genel seçimler olsun işçi ve emekçileri oyalama aldatma dönemidir. AKP'sinden CHP'sine, MHP'sine kadar bütün düzen partileri bu dönemde kapımızı çalacaklar. Bize sayısız boş vaadlerde bulunacaklar. Bunun karşılığında da bizden oy isteyecekler.

Bizden aldıkları oylarla yerel yönetimleri kazanıp kendilerine yeni rant ve yağma alanları yaratacaklar. Bizlere de dağıttıkları sadakalarla yetinmemizi söyleyecekler. Sonuçta yerel yönetimlere hangi düzen partisi gelirse gelsin kazanan burjuvazi kaybeden ise işçi ve emekçiler olacaktır.

Çünkü bugüne kadar işçi ve emekçilerin oylarıyla yerel yönetimleri kazanan, hükümet olan bütün düzen partileri burjuvazinin çıkarlarına hizmet ettiler.

Adı üzerinde onlar düzen partileri! Hangi parti hükümet olduysa ilk günden itibaren emperyalizmin, İMF'nin, burjuvazinin istediği yasaları tereddüt etmeden birer birer meclisten geçirdiler. Ki bu yasalar ve uygulamalar işçi ve emekçilerin hayatını kabusa çeviren saldırılardır.

Düşük ücret dayatması, emeklilik yaşının uzatılması ile emekliliğin imkansız hale getirilmesi,

özelleştirmelerle kamu kurumlarının sermayeye peşkes çekilmesi, eğitim ve sağlığın paralı hale getirilmesi, esnek çalışma ve taşeronlaştırmanın yaygınlaştırıması vb.

AKP'de hükümete geldiği ilk günden itibaren işçi ve emekçilere dönük saldırılara kaldığı yerden devam etti.

Zamlar adeta otomatiğe bağlandı. Tarihin en büyük özelleştirmeleri bu dönemde yapıldı. Bunun sonucunda bir çok iş yerinde işten çıkarmalar yaşandı. İşçiler sendikalardan istifa ettirildi.Sağlık ve eğitim özelleştirilerek paralı hale getirildi. Sadece özel sektör de değil, devletin kurumlarında da taşeron çalştırma yaygınlaştırıldı. Asgari ücretin belirlemesinde olduğu gibi ücretlerin sefalet ücretine dönüştürülmesi, bunun karşılığında da çalışma saatlerin uzatılması vb.

Ve tüm bu saldırılara karşı çıkan işçi ve emekçilere yönelik azgın polis terörü uygulandı. Çıkarılan yeni yasalarla sendikal örgütlenme zorlaştırıldı. Grev yasakları grev ertelemeleriyle hak aramanın önü keşilmeye çalışıldı. Sadece işçi ve emekçilere değil mücadele eden tüm kesimlere yönelik azgın devlet terörü uygulandı.

Ve bizler, dur demedikten ve örgütlü mücadeleye atılmadıktan sonra bu saldırılar önümüzdeki dönemde devam edecektir. Başta kıdem tazminatının gapsedilmesi ve kiralık işçi büroları uygulaması sırada bekleyen saldırıların başında gelmektedir.

Düzen partilerinin her seçim döneminde olduğu gibi bizi aldatmalarına, bizi oyalamalarına izin vermeyelim. Bizim sorunlarımızın çözümü düzen partileriyle, meclisle, seçimle değil mücadeleyle çözülecektir.

Karşımızdaki patronlar sınıfı, meclisiyle, polisiyle siyasi partileriyle örgütlü bir güç olarak duruyor. Onlar bir avuç asalak bizler ise milyonlarınız. Yapmamız gereken örgütlü mücadeleye atılmak, direnişi seçmektir. Geçtiğimiz aylarda yaşanan Haziran Direnişi izlenecek yolu en güzel şekilde gösteriyor.

Yıldız Cam'da çalışmak!

Merhaba arkadaşlar, öncelikle kendimi tanıtmak isterim. Uzun süredir yıldız camda çalışan bir işçiyim o yüzden cam işinin her türlü zorluğunu görmüş biri olarak yazıyorum. OSB-İMES İşçileri Dernek'iyle tanıştım sorunlarımı onlara anlattım ve onlar da bir yazı yazıp benim gibi düşünen yüzlerce işçiyle paylaşmamı istediler. Sonuçta sorunların paylaşıldıkça aşılacağının da farkına varmış oldum. Şimdi yaşadığımız sıkıntılardan bahsetmek istiyorum.

İlk bakışta fabrikanın büyüklüğüyle orantılı olarak buradaki insanların daha iyi şartlarda çalışıyor olduğunu düşünebilirsiniz. Dışardan bakıldığında çok prestijli bir yer gibi gelebilir ama çalışma şartlarına gelecek olursak ki özellikle çalışma ortamı çok berbat bir yer. İçeride havalandırma yok. En alt kattaki insanlar her gün lamine, baskı ve temper bölümlerinin kirlettiği havayı

solumak zorunda kalıyorlar. Diğer katlarda da değişen bir şey yok sadece bu bölümlerin o katlarda olmaması iyi o kadar. Zemin kattaki bir arkadaştan "temiz hava alabileceğin tek yer tuvaletler "demişti ve şaşırmıştım. Haklıymış, sadece buralarda küçük havalandırmaları var.

Bizim çalıştığımız iş kolu çok tehlikeli ve ağırdır. Ya cam kesiğinden hasar alır vücudun ya da ilerleyen bir zamanda fıtık olursun. Bir de yuttuğumuz cam tozlarının bizim vücuduğumuza ne gibi hasarlar verebileceği konusunda meraktayım. Böbreklerde taş yapıyor sanırım. Her gün bedenimin bu tür şeylere maruz kaldığını düşününce hastalık hastası oluyorum ya da belli rahatsızlıklarım başladı sanırım!

Bunlara ek olarak hiçbir güvenlik önlemimiz yok , iş eldivenlerini bile büyük sıkıntıya girerek edinebiliyoruz. Bu fabrikanın hiç iyi bir tarafı yok mu derseniz Allah var bütün bölümlerdeki ilk yardım setleri sağlam! Tentürdiyot, oksijen ve gazlı bezimiz hiç eksik olmaz.

Geçenlerde bütün Yıldız Cam'ı üzen bir olayı da anlatmak istiyorum. Bakıldığında çoğu fabrikada sağlam güvenlik önlemleri vardır. İşçilerin güvenliği için değil tabi ama birşey çalınmasın diye giren çıkan insanların çantasına bakmak vs. için. Burada o bile olmadığı için ufak bir tartışma yüzünden bir arkadaşımız yine içerde çalışan biri tarafından elinde pompalı tüfekle vuruldu. Ve arkadaşımız bacağını kaybetti. Bakıldığında çok basit bir önlem alınması yeterliydi. Ama burası Yıldız Cam.

Burada çalışan insanların daha neyi beklediklerini bilmiyorum ama benim artık sabrım taştı ve yeter demek istiyorum! Daha parasal açıdan nasıl bir yer olduğunu anlatmadan dahi birşeyler yapma zamanının geldiğini görüyorum. Bütün haklarımız birbir elimizden gidiyorken durup seyirci gibi izleyemeyiz arkadaşlar. Bizim tek gücümüz birlikteliğimiz birlikte sıkılı bir yumruk olup camdan saltanatlarını tuzla buz edebiliriz ve dize getirebiliriz, patronların.

Yıldız Cam'dan bir işçi

Kıdem tazminatıma dokunma!

Merhaba dostlar,

Ben bir metal işçisiyim. Patronlar ve hükümet yıllardır nasıl yapsak ta kıdem tazminatını gasp etsek diye uğraşıyorlar.

Öncellikle kıdem tazminatı gibi haklarımızı, sendikalaşmayı kısacası tüm hakklarımızın kazanımı için mücadele eden devrimcilere, sınıf bilinçli işçilere teşekkür ediyorum. Tazminatın fona aktarılmasını kesinlikle kabul etmiyorum. Tüm işçilerin bir olmasını kan emicilerden kurtulması için mücadeleye çağırıyorum.

Çalıştığım fabrikada işçi arkadaşlar geçmişteki haklara dokunulmadığını söyleyerek mücadeleden geri duruyorlar. Ama yanılıyorlar çünkü yasaların kimlere vuracağı belli değil öyle olsa da çocuklarımızın geleceği için daha çok mücadele etmeliyiz.

Ayrıca ben Türk Metal üyesiyim. Sendikanın aylık dergisinde kıdem tazminatına dokunulduğu anda genel greve gideceklerini ifade ediyorlar. Ben sendikanın sözün arkasında durmasını ve şimdiden mücadeleyi yükseltmesini istiyorum.

Son olarak diyorumki; **hak verilmez alınır, yaşasın işçilerin birliği.**

Ümraniye'den Türk Metal üyesi

Haklarımız için mücadele etmeliyiz!

Ben Sultanbeyli'de yaklaşık 70 kişilik radyatör imalatı yapan bir firmada çalışıyorum. Bizde işçiler asgari ücretle işe giriyor, zaman geçtikçe maaşlarında fazla bir fark olmuyor. Aslında patronun bu konudaki açıklaması; fazla mesainin çok olması nedeniyle zam oranında fazla bir değişikliğin yapılmadığı yönündedir. Evet, mesai çalışmaları yaz aylarında yoğun oluyor ve izni olan bile izin kullanamıyor. İzni olanlar kış aylarında sezon bitiminde işlerin azalmasıyla birlikte kullanıyor. Tabiki bu olay patronun ne zaman, kimin izin kullanacağına karar verdiği zaman oluyor. Yani işçinin hakkı olan izin işin durumuna göre belirleniyor.

Yıllardır bu durumun geçerli olmasının nedeni, fabrikamızın sınıf bilinçli işçilerden yoksun olmasıdır. Tepkiler örgütlü bir şekilde verilmiyor sadece bireysel tepkiler gösteriliyor. Bu da patronun işine geliyor, istediği gibi kazanıyor.

Kıdem tazminatı konusuna gelince, yıllarca aynı fabrikadayım şimdiye kadar emekli olanların dışında tazminat alanı görmedim. Almak isteyenler oldu ama patron "ben çıkartmıyorum benim vereceğim maaş bu kadar işine gelmeyen kendisi gidebilir" diyor.

Yani bozuk düzende çark patronun istediği şekilde sağa sola çarpa çarpa dönüyor. Ancak biz işçiler, patronların sömürü çarklarına kendi örgütlü gücümüzle çıkıp çomak sokabiliriz.

Sultanbeyli'den bir işçi

Kıdem tazminatımızın gaspedilmesine izin vermeyelim!

- Fona devirle, patronlar işçi çıkardığında toplu bir ödeme yapmak zorunda kalmayacak. Böylelikle istedikleri zaman işçi kıyımı ve giriş-çıkış yapabilecekler.

- Şu an tazminatımızı, işten atıldığımızda, askerlikte, kadınlar evlendiğinde, 15 yıl sigorta ve 3 bin 600 gün prim ödediğimizde, emeklilikte alabiliyoruz. Fon sistemiyle ödemeler emeklilikte ya da ev almak şartıyla 10 yıl prim ödendiğinde alınacak.

- Fona devir durumunda alınacak tazminat miktarı neredeyse yarı yarıya düşüyor.

- İşsizlik fonu ve diğer fonların başına ne geldiyse bu fonun başına da o gelecek.

- Tepkimizi yumuşatmak için kazanılmış haklara dokunulmayacak deniyor. Yani emeklilik sisteminde yapıldığı gibi, çocuklarımızın kölece çalışmasının altına imza atmamız isteniyor.

Greif işçileri sınıfın alması gereken tutumu gösteriyor!

İstanbul'un Dudullu, Samandıra, Esenyurt bölgelerindeki çuval fabrikalarını alan ABD sermayeli Greif'in Esenyurt'ta bulunan fabrikasında, güvencesizliğe, uzun çalışma saatleri ve düşük ücretlere karşı 10 ayı aşkın bir süre önce sendikal örgütlenme mücadelesi başlatan işçiler 8 Kasım günü işten atılan arkadaşlarına sahip çıkarak üretimi durdurdular. Şalterleri indiren ve fabrikalarına kapanan işçiler 8 saatlik bir işgal eyleminin ardından Greif patronuna diz çöktürüp arkadaşlarının işbaşı yapmasını sağlayarak, kazanıma ulaştılar. Sınıf mücadelesinin en iyi örnekleri sergilenen işgale Dudullu'daki Greif işçileri de iş bırakarak destek verdi.

Greif'in çalışma koşullarına baktığımızda sömürü ve kölelik koşullarının hakim olduğunu görürüz. Greif'in fabrikalarında uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, müdürlerin, ustabaşıların yoğun baskısı vardır. İlmik ilmik örülen sendikalaşma süreci işte bu koşullara karşı işçilerin kendi emeğine sahip çıkmak istemesi içindir. Önce kadrolu işçilerin sendikalı olduğu Greif'te şimdi sıra taşeron işçilere gelmiştir. Yıllardır sırtımızda bir asalak gibi duran fasonculara dur demenin vakti gelmiştir. Çünkü hiçbir emeği olmayan ama bizim emeğimiz üzerinden para kazanan fasonlara artık izin vermeyelim.

Greif işçileri artık birliğinin gücünü gördü, örgütlülüğün nasıl patronları dize getirdiğini gördü. Fabrika fabrika, bölüm bölüm komiteleşerek kadrolu taşeron işçi ayrımı gözetmeden önce sendikalı olma sürecini tamamlamalı sonra taşeron işçilerin hepsi kadroya alına dek mücadele devam etmeli. Çünkü komiteleşmek bir binanın temeli gibidir.

Artık söz, yetki, karar Greif işçilerinde!..

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ
(OSİM-DER)
İnönü Mah. Demokrasi Cad. Serkan Sok. No:3
(Derya Market Karşısı) Sarıgazi/Sancaktepe
Tel: 0 (216) 621 25 22 e-mail: osimder@yahoo.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: *** * Fiyatı: 25 Kr * Aralık 2013 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Tayfun Altıntaş * Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe * EKSEN Basın Yayın Ltd. Şti. * Millet Caddes, Sultan Cami Sk. No:2/9 Fatih/İstanbul Tel/Fax: (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul Tel: (212) 577 54 92